− підвищення ролі регіонального аспекту щодо створення територіальних інноваційних структур;

− розробку та впровадження економічного механізму;

− реалізацію державної фінансової підтримки на початкових етапах створення інноваційної структури;

− залучення позабюджетних джерел фінансування;

− організаційну підтримку шляхом модернізації органів управління;

− удосконалення нормативно-правового забезпечення функціонування інноваційної інфраструктури [1].

Розвиток інноваційної сфери є надзвичайно актуальним та вимагає серйозної уваги та вивчення. Незацікавленість суб'єктів господарювання фінансувати наукові дослідження і розробки, вкладати кошти у проєкти з великим терміном окупності та ставлення до цієї проблеми держави на сьогодні є головними причинами того, що витрати на наукові дослідження скорочуються. Також перед Україною постає проблема забезпечення взаємодії науки, держави та підприємницького сектору, адже багато цікавих розробок, що створюються українськими винахідниками, не знаходять інвесторів для їх реалізації, наукові дослідження фінансуються дуже слабо. Для прискорення розвитку наукових інновацій повинно бути збільшене бюджетне фінансування у цій сфері. Через недостатнє бюджетне фінансування велика кількість перспективних науковців від'їзджають закордон [1; 3].

Сучасні економічні умови вимагають швидкого розвитку інноваційної діяльності, збільшення уваги до організації досліджень та розробок, організації нововведень, зменшення інноваційних ризиків, стратегічного управління в діяльності кожної організації.

Отже, для забезпечення стрімкого розвитку та лідерських позицій підприємства потрібно розвивати інноваційний менеджмент. На сьогодні держава мало сприяє розвитку інновацій та українських підприємствах, саме тому все це залежить безпосередньо від компаній та інвесторів. Правова база держави надає можливість здійснювати таку діяльність, хоча є певні обмеження. Проте, маючи велику кількість талановитих кадрів, інноваційний розвиток підприємств дуже відстає від європейських країн.

Джерела та література

1. Вакалюк В. А. Роль державної інноваційної політики у економічному розвитку країни. *Вісник ЖДТУ.* 2016. № 4. С. 143−150.
2. Лопушинська О. В., Жуков А. Є. Інновації як складова стратегічного управління для підприємств АПК. *Управління ресурсним забезпеченням господарської діяльності підприємств реального сектору економіки: матеріали IV Всеукр. наук.-практ. інтернет-конф.* Полтава: РВВ ПДАА, 2019. С. 117−119.
3. Лебедєва Л. В. Сучасна інноваційна політика держави в Україні: проблеми та перспективи реформування. *Ефективна економіка.* 2014. № 1. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2664 (дата звернення: 15.10.2020).

Лось В. − студент факультету спорту та менеджменту

Науковий керівник: к. е. н., доц. О. Попрозман
Національний університет фізичного виховання і спорту України
м. Київ, Україна

Планування як функція управління у фізкультурно-спортивній організаії

Актуальність. Ми живемо в епоху змін. Наше суспільство здійснює складну, багато в чому суперечливу, але історично неминучу і без звороту перебудову. Такі зміни в суспільстві, в економіці, в усьому нашому життєвому устрої складні тим, що вони вимагають змін від нас

© Лось В., 2020

самих. Саме планування забезпечує готовність до будь-яких змін та дотримання шляхів досягнення цілей.

Мета дослідження: з'ясувати особливості та значення планування як функції управління у спортивних організаціях.

Методи та організація досліджень. Вивчення управління та економіки підприємств, бібліографічний пошук і аналіз літературних джерел, у тому числі Internet сайтів та періодичних джерел, порівняльний аналіз, методологічний та системний аналіз.

Завдання досліджень. Охарактеризувати процес планування, визначити види та класифікації планів, функції та особливості.

Результати досліджень та їх обговорення. Менеджмент – це уміння досягати поставлених цілей, використовуючи працю, інтелект, мотиви поведінки інших людей. Управління є процесом, тому що робота по досягненню цілей за допомогою інших це не одноразова дія, а серія безперервних взаємозв'язаних дій. Процес управління має чотири взаємозв'язані функції: планування, організація, мотивація і контроль.

Сам процес планування починається з аналізу теперішнього і майбутнього стану підприємства і середовища. На цій основі ставляться цілі, виробляються стратегії і визначається комбінація інструментів, що дозволяють найбільш ефективно їх реалізовувати.

Завдяки плануванню ми забезпечуємо довгострокову результативність підприємства та освоєння його нових можливостей. Потрібно передбачити не контрольовані сили, критичні тенденції з боку суспільства та обмежити їх можливий вплив на підприємство.

Планування – це процес визначення цілей організації, ресурсів, необхідних для їх досягнення.

Завдання планування:

− розвиток фірми в цілому та кожного підрозділу на певний період;

− визначення господарських завдань, термінів та послідовності реалізації, шляхів їх досягнення;

− виявлення матеріальних, фінансових та трудових ресурсів, які потрібні для вирішення завдань.

Отже, функція планування в управлінні полягає в намаганні завчасно врахувати всі внутрішні та зовнішні фактори, які впливають на умови нормального функціонування і розвитку підприємств. Планування забезпечує зв'язок між структурними підрозділами організації, які включають всю технологічну ланку:

− наукові дослідження і розробки;

− виробництво та збут [4].

Залежно від терміну, на який складається план:

1. Сьогодні значна увага зосереджена на перспективному плануванню. Перспективне планування – складається на терміни більше п'яти років. Такі плани покликані визначати довгострокову стратегію підприємства. Воно передбачає розробку загальних концепцій розвитку; визначає стратегічний напрям і програму розвитку, зміст і послідовність здійснення найважливіших заходів.

2. Середньострокові плани з терміном від 1 року до 5, найбільш точно відповідає періоду оновлення виробничого апарату та різноманітності продукції. Такі плани розробляються в певній послідовності заходів, які спрямовані на досягнення мети, визначеної довгостроковою програмою розвитку.

3. Поточне планування здійснюється шляхом більш детальної розробки оперативних планів для фірми в цілому та її окремих підрозділів. Основними її ланками виробництва є календарні плани, такі як: місячні, квартальні, піврічні. Характерною ознакою є детальна конкретизація мети і завдань, які поставлені перспективними та середньостроковими планами [1].

За змістом планових рішень виділяють:

а) стратегічне планування. Мета – створення потенціалу для успішного розвитку підприємства в умовах зміни зовнішнього (учасники ринку та елементи, не пов'язані з діяльністю підприємства) і внутрішнього середовища (маркетинг, фінанси, управління персоналом), що породжує невизначеність перспективи. За основу при розробці цього плану беруть:

1) аналіз перспектив розвитку фірми, завданням якого є виявлення тенденцій і факторів, що впливають на їх розвиток; 2) аналіз конкурентоспроможності продукції на ринку та поліпшення її рівня; 3) вибір стратегії на основі аналізу її ефективності й забезпечення ресурсами. Стратегії, що становлять основу таких планів, визначаються, перш за все, виходячи з загроз і можливостей, які є або можуть з'явитися в зовнішньому середовищі організації, а не пошуку і мобілізації внутрішніх ресурсів, що характерно для звичайного перспективного планування. Змістовним результатом їх здійснення повинні бути великі зміни в організації. Таким чином, якщо фірма хоче вижити в сучасних нестабільних умовах, перехід до стратегічного планування неминучий, але він повинен бути поступовим, без руйнування традиційної системи планування [2];

б) тактичне планування, процес створення передумов для реалізації нових можливостей підприємства. Рішення, що приймаються при тактичному плануванні, менш суб'єктивні, чим при стратегічному, оскільки базується на об'єктивнішій і повнішій інформації. Реалізація тактичного плану пов'язана з меншим ризиком, оскільки його рішення детальніші, стосуються внутрішніх проблем підприємства. Завдяки такому плануванню можливо задіювати резерви підприємства, у результатом чого, збільшується обсяг виробництва, зниження витрат, підвищення якості продукції, зростання продуктивності праці [3];

в) оперативне планування, є завершуючим етапом планування діяльності підприємства. Такі плани мають вузьку спрямованість і завжди деталізовані, їх мета полягає в створенні умов для злагодженої роботи всіх підрозділів, дільниць, служб, підрозділів.

Оперативне планування передбачає: складання щомісячних та внутрізмінних завдань, календарних планів випуску продукції, маршрутних карт і контроль над їх виконанням [5].

Висновки. Планування передбачає прийняття конкретних рішень щодо функціонування та розвитку виробничої системи, їхню узгоджену роботу з точки зору оптимізації кінцевого результату. Це дозволяє забезпечити її ефективне функціонування і розвиток в майбутньому. Будь-яке господарське рішення, прийняте в умовах ризику, вимагає ретельного техніко-економічного обґрунтування, прогнозування як майбутнього результату, так і умов його реалізації, що можна здійснити лише за допомогою засобів і методів планування. Тому вивчення його теорії і практики займає важливе місце в підготовці фахівців управлінського профілю.

Джерела та література

1. Економіка підприємства: навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.]/О. В. Ареф'єва, В. Г. Сахаєв, О. В. Ареф'єв, М. Б. Махсма, О. І. Попрозман. Київ: Вид-во Європ. ун-ту, 2005. 238 с.
2. Кіндрацька Г. І. Стратегічний менеджмент: навч. посіб. Київ: Знання, 2006. 366 с.
3. Економічне управління підприємством: навч. посіб./А. М. Колосов, О. В. Коваленко, С. К. Кучеренко, В. Г. Бикова; за заг. ред. А. М. Колосова. Старобільськ: Вид-во держ. закл. «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка», 2015. 352 с.
4. Попрозман О. І. Планування діяльності підприємства та його узгодженість з стратегічними цілями і тактичними задачами. Формування ринкових відносин в Україні: зб. наук. пр. Наук.-дослід. екон. ін-ту М-ва екон. розвитку і торгівлі України. Київ, 2013. Вип. 2. (141). С. 82–85.
5. Економічне управління підприємством: навч. посіб./Н. М. Євдокимова, Л. П. Батенко, В. А. Верба, О. О. Кизенко та ін.; за заг. ред. Н. М. Євдокимової. Київ: КНЕУ, 2011. 327 с.

Луцюк А. − студентка
Науковий керівник: к. е. н., доц.
Т. Данилюк
Волинський національний
університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна

Сутність та методи наукового пізнання в системі досліджень

Цілеспрямована діяльність по формуванню і розвитку наукового знання реалізується за допомогою історично вироблених засобів, способів, методів. Роль методів у науковому піз-

© *Луцюк А., 2020*